

LBRIS

We know
books

MIHAI TRIF

.....

*Croitorul
de nunți*

.....

GHIDUL TĂU
PENTRU O NUNTĂ
FĂRĂ CUSUR

EDITURA

CREATOR

BRAȘOV, 2024

CUPRINS

CUVÂNT ÎNAINTE

PARFUMUL NUNȚILOR DE ALTĂDATĂ7

CAPITOLUL 1

ÎNAINTE DE NUNTĂ, ÎN SPATELE MAGIEI

- 1. DATA NUNȚII – ZIUA MAGICĂ25**
 - Cum își aleg mirii data nunții? 26
 - Care ne este bugetul? 29
 - Ce stil sau tip de atmosferă se potrivește
cel mai bine cu personalitățile noastre? 30
 - Ce particularități ne dorim să aibă locația? 30
 - Care este intervalul din zi preferat? 30
- 2. MARELE ANUNȚ – SAVE THE DATE 31**
- 3. CUNUNIA CIVILĂ ȘI RELIGIOASĂ –
DILEME & OPȚIUNI..... 35**
- 4. CUM ALEGEM FURNIZORII –
DECIZII, DECIZII..... 41**
 - Sala de evenimente? Ce căutăm și ce alegem? 43
 - Muzica. DJ. cover band sau formație de folclor? 48
 - Care ne este bugetul? 49
 - Ce gen de muzică garantează distracția? 51
 - Cine supervizează serviciile de muzică
și sonorizare pe parcursul evenimentului? 52
 - Foto video – Cum să zâmbim, tot fericiți,
și după nuntă 53

CAPITOLUL 2

MAGIA DIN DETALII. EVENIMENTUL PAS CU PAS

1. PRIMA PARTE A ZILEI CELEI MARI.**PE PAȘI. 63****Pasul 1** – locație & pregătiri 63**Pasul 2** – stil & protocol 64**Pasul 3** – buget & cheltuieli..... 66**Pasul 4** – servicii & furnizori..... 67**Pasul 5** – casa miresei & magia fericirii 71**Pasul 6** – timp & contratimp 74**Pasul 7** – rigoare & emoție 78**Pasul 8** – cununia & magia întemeierii 81**2. A DOUA PARTE A ZILEI CELEI MARI.****ÎN PAȘI DE DANS. 84****Pasul 1** – Sala. Desfășurător,
necesar & organizare 85**Pasul 2** – Candy bar, fruit bar & tortul..... 93**Pasul 3** – Băuturi alcoolice,
cocktail bar & băuturile răcoritoare..... 98**Pasul 4** – Furnizori auxiliari & alte servicii..... 100**Pasul 5** – Sonorizare & lumini..... 103**Pasul 6** – Ambianță & decor..... 105**Pasul 7** – Cuvinte de mulțumire &
darul pentru invitați 108**Pasul 8** – Să fie cu happy-end!..... 109**CAPITOLUL 3**

LEGILE LUI MURPHY? NU LA NUNTA NOASTRĂ

1. MAGIA AMINTIRILOR 115**2. NICIO NUNTĂ CA CEALALTĂ..... 118****3. DETALII MAGICE 121****4. POVEȘTI CU NUNȚI DE POVESTE 124**

CUVÂNT ÎNAINTE

PARFUMUL NUNȚILOR
DE ALTĂDATĂ

Dragostea începe cu un sentiment, magia începe cu un vis, căsătoria, cu o alegere, iar căsnicia, cu un angajament. Între dragoste și asumare, a alege să iubim pe cineva pentru tot restul vieții înseamnă, cu adevărat, să facem magie. Iar magia și iubirea au multe în comun – amândouă îmbogățesc sufletul, încântă inima, aduc aromă și culoare existenței.

Dragii mei,

Suntem martorii unor vremuri în care fiecare moment al existenței comprimă și cuprinde într-o secundă ceea ce generațiile de odinioară trăiau în ore, poate chiar în zile. Timpul are altă curgere astăzi, parcă altă cadență, altă viteză, alt parfum. Totul pare accelerat, fără răgaz. Ne precipităm emoțiile și acțiunile pentru a trăi la maximum, acum. Și totuși...

Există acele clipe unice în viața fiecăruia dintre noi, pe care vrem să le celebrăm altfel – savurate pe îndelete,

ușor, în tihnă, în mijlocul celor dragi, acele clipe care vor dăinui mereu pentru noi, în amintire, sfidând curgerea timpului. Iar unul dintre aceste momente de-a dreptul magice este nunta.

Tradițională sau modernă, simplă sau fastuoasă, modestă sau opulentă, formală sau neconvențională, nunta timpurilor noastre presupune obligații, reguli ori tradiții de cele mai multe ori împrumutate și adaptate apoi gustului, stilului, dorințelor și nevoilor noastre.

Percepută ca prag al trecerii la maturitate sau ca afirmare a unui nou statut în societate, ca un vis frumos în rochie albă de mireasă ori ca o sărbătoare alături de familie, rude și prieteni, ca o afirmare a iubirii în fața lui Dumnezeu ori ca un simplu contract civil, să nu uităm totuși că, în vremuri nu de mult apuse, căsătoria dintre doi tineri reprezenta, înainte de toate, apogeul tinereții, împlinirea personală supremă, la care întreaga suflare a comunității abia aștepta să participe.

Nu mai departe de acum un secol, într-o țară preponderent rurală, cu valori bine împământenite, căsătoria dintre doi tineri reprezenta un eveniment major, care angrena întreaga suflare a satului. Absența de la această sărbătoare atrăgea dezaprobarea generală a întregii comunități, singurii care aveau permisiunea de a nu participa la bucuria colectivă fiind cei suferinzi sau cei aflați în perioada de doliu.

Nunta a fost mereu unul dintre momentele de răscruce din viața românilor, soțul sau soția fiind percepuți

ca lăsați de Dumnezeu pentru a se însoți în viață și a merge alături de noi, umăr la umăr, pe același drum, până la final.

Credința din popor potrivit căreia toate lucrurile trebuie să se întâmple atunci când le vine rândul însemna și necesitatea validării de către comunitate a momentului celui mai potrivit pentru căsătorie. Cu alte cuvinte, nu era suficient doar ca tinerii să împlinească vârsta pentru căsătorie, ci era absolut necesar ca aceștia să și aibă „mințea la cap” pentru a crește cum se cuvine noile generații, în sânul familiei abia întemeiate.

De aici, nevoia de a pune sau a impune, între momentul „îndrăgostirii” și cel al săvârșirii căsătoriei, a unor praguri, numite tradiții sau cutume, cu rol asemănător obstacolelor pe care Făt-Frumos, eroul din poveștile copilăriei, trebuia să le treacă pentru a accede la mâna alesei inimii sale.

Astfel, etapele pe care trebuia să le parcurgă toți cei implicați în nunta tradițională românească dobândeau o puternică încărcătură emoțională, dar și o simbolistică particulară ce provine din semnificația aparte, de prag al vieții, a acestui eveniment unic. Și, fie că ea se numește „taină a cununiei”, precum în biserică, sau „nuntă”, așa cum am moștenit denumirea din generații, căsătoria a fost și rămâne, pentru noi toți, o poveste.

Aidoma poveștilor nemuritoare, nunțile de odinioară începeau cu „a fost odată ca niciodată”, continuau apoi cu „au petrecut trei zile și trei nopți”, pentru ca să se încheie

cu „au trăit fericiți până la adânci bătrâneți”. Toate aceste trei momente esențiale ale căsătoriei erau bine fixate în obiceiurile de secole ale comunității și respectate cu sfințenie, întrucât succesul fiecărei etape în parte era strict și în mod direct legat de cel al precedentei.

Așa se face că, între momentul magiei lui „a fost odată ca niciodată” și cel al petrecerii de trei zile și trei nopți, odată „auzită” vestea că doi tineri s-au înțeles să își unească destinele, fiecare membru al comunității își lua rolul și participarea în serios.

Primul pas îi revenea mirelui și, fără ca el să fie parcurs, nunta nu se putea concretiza. Era de datoria tânărului să o „pețească” pe viitoarea lui mireasă, iar pentru aceasta, alături de alți bărbați destoinici și dezlegați la limbă din cadrul comunității, el trebuia să meargă „**în stărostie**” sau „**în pețit**” și să-l convingă pe tatăl acesteia să accepte să-și mărite fata. Toți bărbații care îl însoțeau erau considerați gospodari de vază, oameni bine văzuți și, mai ales, pricepuți într-ale vorbelor. Peșitorul principal se numea staroste sau vornic, iar calitatea lui definitorie, pe lângă aceea de a fi fost desemnat conducător al întregului ceremonial, era darul oratoriei, al improvizației și al prezenței de spirit. Astfel, dacă peșitorii erau suficient de convingători, părinții fetei acceptau cererea în căsătorie.

A doua etapă, de importanță egală cu peșitul, se numea „**așezatul**”, echivalentul logodnei, și avea loc, și de astă dată, tot la casa socrilor mici. Momentul era marcat

de ambele familii ale viitorilor miri, scopul principal al acestuia fiind acela de a se conveni asupra zestrei. Tot acum erau aleși și nunii, tradiția, în cele mai multe zone, constând în alegerea nașilor de cununie în persoana nașilor de botez ai mirelui.

Odată stabilite aceste detalii, urma un alt ceremonial prin care părinții fetei o încredințau pe aceasta viitorului soț, în fața preotului și a bătrânilor satului. Solemnitatea ritualului era marcată și de intervenția reprezentantului bisericii care, în rolul său de îndrumător spiritual, atrăgea atenția celor doi tineri asupra faptului că noua etapă din viața lor înseamnă un angajament de lungă durată care va cunoaște atât momente frumoase, dar și greutăți și, mai ales, responsabilități. De îndată ce viitorii miri confirmau că au înțeles pe deplin semnificația cununii și acceptau să se respecte reciproc întreaga viață, urma o nouă petrecere la care participau familiile celor doi, dar și membrii de vază ai comunității, începând astfel perioada de logodnă propriu-zisă.

Logodna, cel de-al treilea prag ceremonial dinaintea nunții, reprezenta un fel de testare a viitorului ginere. Deși scurtă ca perioadă, pe parcursul celor câteva luni, tânărul trebuia să facă dovada faptului că este capabil să poarte de grijă viitoarei lui soții. Dacă, în schimb, el nu se ridica la nivelul așteptărilor familiei viitoarei mirese, părinții acesteia erau îndreptățiți să aleagă un alt tânăr, mult mai apt, din punctul lor de vedere, să întemeieze o familie alături de fata lor.

Așadar, dacă toate etapele, de până la acest moment, au decurs cu bine, dacă zestrea și toate celelalte detalii au fost bine stabilite, dacă toți cei implicați în desfășurarea evenimentelor au căzut de acord și cu privire la data la care urmează să aibă loc nunta, **marele anunț** oficial era făcut în biserică, de obicei după slujba de duminică, timp de trei duminici la rând și cu exact șase săptămâni înainte de eveniment. Astfel, acest anunț îndeplinea, în același timp, două funcții esențiale.

Pe de o parte, anunțarea căsătoriei în spațiul sacru al bisericii însemna validarea acesteia în fața întregii comunități, prin confirmarea faptului că viitorii candidați îndeplinesc o serie de condiții religioase, morale, fizice și sociale după învățătura Sfintei Biserici, și anume: tinerii să fi primit taina botezului, să nu aibă înrudire spirituală ori religioasă pentru care sfințele canoane se opun cununiei, să fie conștienți și responsabili pentru a consimți liber la încheierea căsătoriei, să nu sufere de boli ce ar putea pune în pericol sănătatea celuilalt ori a urmașilor lor și să fi atins vârsta stabilită pentru care o persoană este considerată aptă de a face acest pas.

Pe de altă parte, anunțarea în biserică a datei la care urma să aibă loc căsătoria îndeplinea și rolul pe care îl are astăzi invitația de nuntă. În timpurile moderne, aceasta este înmânată sau trimisă celor pe care dorim să îi avem alături în ziua cununiei cu șase sau opt săptămâni înainte, ca oamenii să își poată pregăti darul ori să își elibereze agenda pentru a putea participa la evenimentul nostru. În același timp, în trecut, anunțarea

într-un spațiu public, accesibil întregii comunități, a unui atare moment, era întreprinsă și cu scopul de a da celorlalți posibilitatea opririi căsătoriei, acolo unde ar fi putut exista impedimente.

Așa se face că, în universul satului de odinioară, preotul, duminica, după slujbă, făcea anunțul potrivit căruia fata lu' lelea Floare din Valea Neagră se mărită în data de ... cu ficioru' lu' badea Gheorghe din Dealu' Frumos, iar noi suntem datori să mergem în calitate de invitați, pentru ca să ne vină și ei la nuntă atunci când ne-om însura fecioru' sau ne-om mărita fata. Vornicul satului urma să răspândească apoi vestea în întreaga comunitate, mergând peste tot, reluând mesajul și chemând lumea la eveniment.

Dragilor, am ajuns acum, în sfârșit, la cea mai așteptată și spectaculoasă parte a ceremonialului nunții, așa cum se desfășura el în vremurile nu de mult apuse.

După cum deja ați văzut, ritualul era unul complex, prilej de bucurie, ospete, petrecere și trecere spre o nouă etapă de viață, în doi, a tinerilor căsătoriți. Familia și neamurile întregeau și participau activ la bucuria mirilor, celebrând un nou început, un drum nou, o nouă generație.

Ocupați cu muncile câmpului și îndatoririle de familie, preocupați de asigurarea traiului zilnic și de bunăstarea gospodăriilor lor, locuitorii satului românesc aveau puține prilejuri de a se întâlni, de a petrece timp împreună și de a „socializa”, așa cum suntem noi obișnuiți astăzi. De aceea, marile evenimente, punctele de

cotitură ale existenței fiecăruia erau marcate și trăite de toți cei care formau comunitatea, deopotrivă.

Participarea la una dintre marile bucurii ale satului, nunta, nu însemna doar un simplu act de prezență la un eveniment, ci implicarea totală și cu tot sufletul a tuturor celor care făceau parte din cele două lumi de proveniență ale tinerilor miri – familia, rudele, neamurile mai îndepărtate și venite din alte sate, vecinii, toți contribuind laolaltă, în măsura posibilităților și în funcție de gradul de apropiere, cu ceva, cât de puțin, la organizarea marelui ospăț. Nunta căpăta astfel proporțiile unei întâmplări magice, a unui **spectacol simbolic** desfășurat între pagini de poveste.

De foarte demult, sărbătoarea prilejuită de celebrarea nunții dura o săptămână întreagă, apoi, cu timpul, **ospățul** s-a redus la „trei zile și trei nopți”, pentru ca, în vremurile moderne, totul să se concentreze în intervalul aceleiași zile: cununia civilă, dimineața, la amiază, cununia religioasă, iar petrecerea, până seara, cel mult întreaga noapte.

Rămânând în trecutul și tradițiile asupra cărora am dorit să stăruim pentru început, mai trebuie să știm că ziua preferată pentru desfășurarea nunților în lumea satului românesc era duminica, iar asta dintr-un motiv foarte simplu – duminica era vremea de odihnă a țăranului, care își îngăduia atunci singura lui pauză de la treburile câmpului.

Trebăluiala și forfota pregătirilor pentru marele eveniment începeau însă de joi. Femeile se strângeau fie la

casa mirelui, fie la cea a miresei, ori chiar a unei rude, în funcție de a cui casă se afla mai aproape de locul petrecerii, și începeau să cearnă făina. Vinerea se coceau prăjiturile și cozonacii și se pregăteau toate cele necesare pentru a găti bucatele. Sâmbăta era ziua în care era coaptă pâinea și pregătită carnea.

Sâmbătă seara, înainte de nuntă, de obicei la casa miresei, se adunau tinerii, prieteni și rude apropiate ale celor doi miri, pentru a pregăti ornamentele ce aveau să împodobească, după caz și zonă, fie brazii de nuntă, fie steagul ce urma să fie așezat în casa mirelui, până a doua zi, după eveniment. Întreaga atmosferă anticipa bucuria momentului ce avea să se petreacă în curând, tinerii dând startul sărbătorii prin dans, râsete și voie bună.

În dimineața nunții, mirele și alaiul său împodobeau brazii cu ghirlande, panglici, zurgălăi, fructe sau diferite alte obiecte, iar în vârf așezau un cozonac. Tinerii necăsătoriți îi purtau apoi până la casa nașului, unde unul dintre brazi era legat în fața porții. Celălalt era dus, odată cu întreg alaiul, la casa miresei, loc în care va și rămâne ca simbol al tinereții, vigoriei și prosperității viitoarei familii.

Barbieritul mirelui și gătitul miresei sunt cele două momente ceremoniale care marchează apogeul pregătirilor de nuntă. Ambele ritualuri aveau loc în paralel la casa fiecăruia dintre cei doi miri, în prezența părinților, rudelor și prietenilor, într-o atmosferă de mare încălțură emoțională ce puncta ritualic despărțirea tinerilor de părinți, de frați, surori, de feciorie și intrarea

lor într-o nouă etapă de viață prin întemeierea propriei familii. În tot acest timp, în curtea caselor, se începea jocul, se întindea masa mare, se cinsteau neamurile, prietenii și invitații cu prăjituri, cozonac, vin și tărie.

Efervescența iscată în gospodăriile celor doi miri, alaiul de nuntă desfășurat după tipicul fiecărei zone, obiceiurile ritualice care precedau săvârșirea tainei cununiei, toate oglindesc ceremoniile împăratești din basmele noastre populare. Cu miri, nași, familiile extinse, neamuri și invitați, întreg alaiul se pornea astfel către biserică.

Cununia religioasă, în fața lui Dumnezeu și a comunității, avea loc după liturghie și marca momentul cel mai plin de semnificație al întregului ceremonial. Săvârșirea tainei cununiei, împărtășirea iubirii și unirea mirilor întru Hristos, realizarea legăturii profunde între cap-bărbatul și inimă-femeia, în prezența divinității, reprezentau odinioară nu doar un simplu act de legitimare a însoțirii mirilor în iubire, ci mai ales încununarea lor într-un singur trup, până la contopire. Tinerii, binecuvântați astfel prin așezarea pe cap a „cununiilor” și schimbarea ceremonială a inelelor, vor avea viață pașnică, vor zămisli prunci buni și se vor dăruți unul altuia până la sacrificiul suprem.

La întoarcerea de la biserică, întreg alaiul se îndrepta, de obicei, spre casa mirelui, pentru petrecere. În anumite zone însă, nuntașii mergeau mai întâi la casa miresei, unde era „jucată zestrea” și avea loc „**masa mică**” – un prim ospăț. Drumul de aici, înapoi spre casa mirelui,

purta atât de frumos numele de „calea albă” și se termina atunci când alaiul, ajungând la locul desfășurării petrecerii, era întâmpinat cu pâine și sare.

Ospățul în sine avea, din nou, tipicul său, determinat de zona geografică. Elementele comune însă, dincolo de tradițiile specifice și care nu lipseau de la nicio nuntă, erau bucatele alese, muzica, vinul, jocul și, nu în ultimul rând, **darul de nuntă**. Nașul era, de cele mai multe ori, desemnat să strângă banii de la oaspeți și, după ce îi număra, rostea cu glas tare socoteala finală. Își adăuga apoi propriul dar, de obicei cel mai consistent, punea totul într-o năframă peste care presăra sare în semn de belșug și o dăruia tinerilor. În alte zone, darul se strângea către finalul mesei, într-o procesiune a oaspeților „strigați” de către cel ales anume din rândul bărbaților apropiați mirelui, așa încât întreaga adunare putea să se asigure că tânăra familie, prin darul strâns, avea acum toate condițiile unui start bun în noua viață.

Petrecerea ținea până dimineața și era punctată de diverse alte momente ceremoniale, cu rol de a-i antrena pe toți cei prezenți: furatul miresei, hora jucată în amintirea membrilor de familie dragi, dispăruți prea devreme, furatul pantofului sau, în anumite zone, momentul în care mireasa, ajutată de nașă, renunța la voal, acoperindu-și părul cu o năframă, gest simbolic pentru trecerea de la statutul de fată la cel de nevestă.

La oraș, în trecut ca și acum, fărâme ale acestor obiceiuri coexistă cu tradiții și superstiții de împrumut: aruncarea buchetului, purtarea jartierei, întâmpinarea

mirilor cu pahare de șampanie pe care aceștia apoi să le spargă într-un gest simbolic aducător de noroc sunt toate momente pe care le regăsim împletite astăzi cu tradițiile de ieri.

Acum, dacă vă gândiți că ceremonialul nunții tradiționale se încheia luni dimineața, odată cu plecarea ultimului invitat de la „masa cea mare”, ei bine, vă înșelați!

A doua zi după nuntă, luni seara, la „**masa stolnicilor**”, era rândul prietenilor și rudelor care au servit la ospăț să se bucure alături de miri, să petreacă și să-i cinstească. Era un fel de „after party” dacă vreți. Iar la o săptămână de la cununie, în anumite regiuni ale țării, avea loc „**scosul la biserică**” al proaspeților însurăței de către nași, pentru ca noua familie să primească binecuvântarea căminului conjugal de la preot.

Momentul era urmat de o altă petrecere numită „**întorcătura**”, atunci când proaspăta nevestă revenea, pentru prima oară de la căsătorie, în casa părintească. Era, de fapt, mai degrabă o reunire a familiei în noua formulă, extinsă, la casa miresei fiind invitați părinții mirelui, nunii mari și neamurile apropiate pentru ceea ce însemna un bun prilej de analiză și discuții despre evenimentul recent încheiat.

Dragii mei, căsătoria dintre doi tineri, întemeierea unei noi familii pentru a naște și a crește, într-un mediu ocrotit, noile generații, a fost mereu un eveniment sacru în tradiția românească. Dincolo de celebrarea iubirii, de startul bun al tinerei familii în noua viață depindeau

reînnoirea și viitorul întregii comunități prin copiii care urmau să vină pe lume.

De aceea, ritualurile, tradițiile și superstițiile specifice fiecărei regiuni, pe lângă faptul că pentru noi, astăzi, sunt impresionante prin spectacolul pe care îl oferă, în vremurile bunicilor noștri îndeplineau o cu totul altă funcție – aceea de a crea un spațiu protector, o mică lume, încă delicată la debuturile ei, dar ferită și sprijinită de lumea mai mare a comunității de care aparține.

Astăzi, deși o parte a obiceiurilor ritualice de nuntă s-a pierdut, căci vremurile și comunitățile s-au schimbat, mai există încă tradiții și superstiții care circulă și creează în noi sentimente contradictorii.

De la admirație la reticență, de la curiozitate la teamă, de la semne de întrebare la refuz, armonizarea trecutului cu viitorul nu a fost niciodată o propunere simplă. Un lucru a rămas însă neschimbat atunci când vine vorba de a marca cel mai important moment din viața noastră ca adulți – **magia**.

Pentru fiecare dintre noi, momentul nunții noastre este unul magic. Și, fie că o căutăm în tradiții ori în spiritualitate, fie că o găsim în spectacolul modernității sau în asumarea responsabilităților sociale, depinde doar de noi să o aducem între propriile noastre file de poveste.

Felicitări, e oficial! Vă căsătoriți! Sunteți pe cale să vă uniți destinele într-o frumoasă poveste de viață – povestea voastră de iubire, în curând, povestea voastră de familie. Și, deși nunta constituie unul din marile motive de sărbătoare, procesul de planificare a acestui eveniment unic nu înseamnă întotdeauna doar confetti, artificii, pași de dans sau toasturi cu șampanie.

Din fericire, există acum această carte pe care am conceput-o cu gândul la voi, cei care aveți nevoie de ajutor, sfaturi profesionale și îndrumare în creionarea și organizarea unui moment cu adevărat desprins din visele voastre cele mai frumoase.

Este o carte care, dincolo de a fi propriul vostru planificator de nuntă, are menirea de a îmbina o mulțime de sfaturi de culise cu exemple practice, pentru ca tu, viitoare mireasă, și tu, viitor mire, să puteți aborda cu calm atât posibile așteptări nerealiste, cât și eventualele drame familiale sau realitățile costurilor financiare.

„O nuntă memorabilă – Să facem magie!” vă va conduce pas cu pas prin întregul proces de organizare, de la pregătirea și celebrarea logodnei, până la binemeritul happy-end, economisindu-vă astfel timp, bani și multă energie. De asemenea, tot aici, veți afla cum să evitați

cele mai frecvente greșeli care vă pot împiedica să aveți o nuntă reușită, precum și efectul lor de bumerang de după ziua cea mare.

Fiecare capitol vă va ghida prin multitudinea de detalii și elemente, toate esențiale, ale unui eveniment de asemenea încărcătură emoțională, însă, totodată, între paginile acestei cărți, veți putea găsi și abordarea unor perspective noi asupra vechilor tradiții – de la aranjamentele premergătoare nunții, până la modalități de a vă onora oaspeții, de a-i aduce în poveste și de a-i face părtași la bucuria voastră.

Vom trece în revistă împreună tot ceea ce presupune o bună organizare a unei nunți, de la început și până la finalul ei, astfel încât, indiferent de etapa în care vă aflați cu planificarea evenimentului, să puteți trece imediat la treabă și să găsiți informațiile de primă mână de care aveți nevoie.

Așa că, luați-vă partenerul și haideți să pornim la drum spre cea mai reușită nuntă – a voastră!